

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

หลงตาไม่มีพิษมีภัยต่อผู้ใด

พวกเสือดาวเขาเคยแอบกินหมากกับคน ถ้าได้ยินคนไปที่ไหนเขาจะไปเลยเสือดาวเขาจะแอบไปดูนั่นดูนี่ ดูว่ามีหมาไปกับคนไหม ความหมายว่าฉัน เขาสอดนั้นสอดนี่ ถ้าไม่มีหมาเขาก็หนี ถ้ามีหมาแล้วเอาจนได้ เขาจะไปดักข้างโน้นดักข้างนี้เรื่อย หมากก็ต้องเปลอสเสือดาวนี่ฉลาดกินหมากกับคน แต่เสื่อโคร่งเขาไม่มาละ เขาไม่เคยสนใจ แต่กับเสือดาว ไปอยู่ที่ไหนมักมีเสมอ เราไปอยู่อย่างนั้นก็มาแอบอยู่ แต่ถ้าไม่มีหมาแล้วเขาก็ไป ไปก็ตามแต่ก็แอบมาดูเรื่อย ไม่ให้เรารู้ พวกนี้หากินหมากกับคน ไปอยู่ในป่าก็มีเรื่องให้รู้ให้เห็นอยู่ในป่านั้นแหละ

คือแต่ก่อนไม่ได้เหมือนทุกวันนี้ละ ทุกวันนี้เอาแต่ภาพพจน์ที่ผ่านไปแล้วๆ มาพูดเฉยๆ ตัวจริงมันหมดไปแล้วๆ พวกเสื่อพวกข้างพวกหมี่ แต่ก่อนมีอยู่ทุกแห่ง ข้าง เสื่อหมี่ กวาง พวกเนื้อไม้เต็ม ไปอยู่ที่ไหนพวกนี้ก็มีเต็มไปหมด เตียนนี้หมด มีคนมากเท่าไรๆ สัตว์เหล่านี้หมดเลย พูดก็พูดแต่เรื่องเก่าแก่ที่ผ่านมาแล้วๆ ทุกวันนี้ไม่มี ที่พูดเหล่านี้ไม่มีเลย มีก็มีอยู่ในที่ป่าที่เขาเลี้ยงสัตว์ เช่น เขาใหญ่ ภูหลวง เหล่านี้ ไปหาดูที่อื่นไม่มีแหละ ไม่เจอ

ที่ท่านสอนพระ พระพุทธเจ้าสอนเองสอนให้ไปอยู่ในป่า ที่น่ากลัวเท่าไรๆ ในชั้นเริ่มต้นจิตอย่าห่างจากพระพุทธเจ้า หรือพระธรรม หรือพระสงฆ์ ให้ติดแนบอยู่นั้น ความกลัวทั้งหลายจะหายไปๆ ดังท่านแสดงไว้ในธัชคคสูตรก็เห็นไม่ใช่หรือ

อรุณญะ รุกขมุเล วา สุธัญญาคาราเว ภิกฺขโว

อนุสฺสเรถ สมฺพุทฺธํ ภยํ ตุมฺหาก โน สฺยิยา

จากนั้นก็ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เช่น ไปอยู่ในเรือนว่าง ในป่า รุกขมุลร่มไม้ซึ่งเป็นที่เปลี่ยว ถ้าเกิดความหวาดเสียวความกลัวขึ้นมา ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ถ้าระลึกถึงพระพุทธเจ้าไม่ระงับ ให้ระลึกถึงพระธรรม ระลึกถึงพระธรรมแล้วยังไม่ระงับ ให้ระลึกถึงพระสงฆ์ ท่านบอกไว้ในธัชคคสูตร แล้วความกลัวนั้นจะสงบไป เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงสอนให้อยู่ในป่าในเขา พอมีความจำเป็นเข้ายึดธรรมบิณฑคือธรรมมีอำนาจ พอยึดธรรมบิณฑจิตใจก็อบอุ่นๆ จากนั้นเกิดความกล้าหาญชาญชัย นั้นเห็นไหม

ในขณะที่เราไปอยู่ที่แรกมันกลัว กลัวมากทีเดียว สติกับจิตกับคำบริกรรม ถ้าในชั้นคำบริกรรมนะ ให้ติดกับนั้น เรื่องความกลัวทั้งหลายจะหายไปหมด การพิจารณาธรรมมัน

ตามชั้นของธรรม คือตามชั้นของจิต จิตอยู่ในชั้นใด ๆ ก็พิจารณาตามชั้น เช่นอยู่ในชั้นที่จะตั้งรากตั้งฐาน จิตกลัวท่านให้ยึดคำบริกรรม นี่คือที่พึ่งของจิตในชั้นนี้ พอจิตสงบเย็นเข้าไป ๆ แล้วจิตมีสมาธิไม่ออกที่อื่น ให้อยู่กับสมาธิ แน่ะ จิตอยู่กับสมาธิ ตั้งมั่น รู้เด่นอยู่ในนั้นก็ไม่มีอะไร พอก้าวเข้าสู่วิปัสสนา เอาละที่นี่ แยกธาตุแยกชั้นไปอยู่ในป่าในเขาอย่างนี้ มันกลัวเสือก็ไล่หาเสือ แยกวิปัสสนาธาตุเสือกกับธาตุเราต่างกันอย่างไบบ้าง ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ของเสือกกับของเราต่างกันอย่างไบบ้าง แยกออกไป เป็นเนื้อเป็นหนัง เอ็น กระดูก ของสัตว์นั้นกับเราต่างกันอย่างไบบ้าง กลัวกันหาอะไร นั้น เรียกว่าวิปัสสนา มันเป็นเองนะ เป็นตามชั้นของจิต

ผู้ไม่ได้ก้าวขึ้นสู่เวทีที่สำคัญ ๆ ไม่ค่อยจะเข้าใจเรื่องเหล่านี้ ส่วนมากมักจะเป็นผู้ที่เข้าสู่จุดสำคัญ ๆ ที่น่ากลัวมาก ๆ นั้นละเข้าสู่สงคราม จะได้เห็นเหตุการณ์ต่างๆ ระหว่างกิเลสกับธรรมอยู่ในจิต อันนี้เราก็เลยได้พอมานพุดให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟัง เหล่านี้คือเราผ่านมาแล้วทั้งนั้น เป็นเครื่องทดสอบ สิ่งเหล่านั้นเป็นหินลับปัญญา พอถึงขั้นปัญญาแล้วทุกสิ่งทุกอย่างเป็นหินลับปัญญาไปหมด มันกลัวอะไร แยกธาตุแยกชั้นจนกระทั่งหมดมันเปลี่ยนสภาพนะจิต เพราะมันออกวิปัสสนาเกี่ยวกับเรื่องด้านวัตถุ มันพิจารณาแยกไปหมดแล้ว อันนี้จางไป ๆ หมดไป ความรู้ของจิตนี้เด่นออก ๆ กระจ่างออก เลยกกลายเป็นความว่างไปหมด

พิจารณากำหนดเช่นอย่างเสือ ตั้งภาพบีบบั๊บบุบพร้อมเลย ไม่อยู่ เมื่อเลยขั้นนี้แล้วเอาไว้ไม่อยู่ จะวิปัสสนาอะไรก็ไม่มี ตั้งพุทพายหมด มันไปอยู่เป็นพื้นฐานจริง ๆ คือความว่าง มันออกไปนี่เป็นความว่าง พอว่างแล้วจะไปกลัวอะไร แน่ะ มันเป็นขั้น ๆ นะ การพิจารณานี้ คือเราพุดนี้เราถอดออกมาจากสนามรบของเราทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงเป็นที่แน่ใจในการสั่งสอนโลก เราไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใด เพราะธรรมชาตินี้หมดความห่วงทุกอย่าง ขึ้นชื่อว่าสมมุติ หมดโดยสิ้นเชิงภายในจิต สำหรับเรื่องธาตุเรื่องชั้นก็มีเป็นธรรมดา เป็นแต่เพียงว่าจิตมันไม่มาติดมาพันเท่านั้นเอง อันนั้นเป็นอันนั้น ส่วนธาตุส่วนชั้นก็เป็นธรรมดา เช่น เจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน ชอบอันนั้นไม่ชอบอันนี้ น้อยอยู่ในวงชั้นนั้นนะ ความรู้อันนี้อยู่ในวงชั้น รับทราบในวงชั้น

เช่นอย่างเรามองดูอาหาร เอ้อ นี่ดีนะ มันจะดูตักมันบีบ นั้น ระหว่างชั้นกับจิต มีเท่านั้น มันจะดูตักมันบีบ ๆ ส่วนอันนั้นเป็นคนละฝั่งแล้วไม่มีปัญหาอะไรเลย หมดโดยสิ้นเชิงขึ้นชื่อว่าสมมุติไม่มีในจิตดวงนั้น ส่วนชั้นมีอยู่มันก็แสดงท่าทางของมันจนกระทั่งถึงหมดสภาพของมัน ธาตุชั้นของเรา เช่นชอบอันนั้น ไม่ชอบอันนี้ มันหากเป็นอยู่ในชั้นความรู้ที่ประจำชั้นมันจะบ่งบอกอยู่ในนั้น ชั้นกับความรู้อันนี้มันจะบอกกัน เออ อันนี้ดี

อันนั้นไม่ดี ชอบอันนั้นไม่ชอบอันนี้ มันก็เป็นของมัน นี่เรียกว่าขันธ อันนี้จะดับไปเมื่อขันธดับ แต่ไม่ลูกกลม มันมีของมันจำเพาะอยู่เท่านั้น ให้มันเห็นชัด ๆ อย่างนั้นพิจารณา

เวลามันชิมนี้มันชิมจริง ๆ ชิมซาบจริง ๆ นี่เรียกว่าเข้าถึงจิต จิตกับอันนี้เป็นอันเดียวกัน มันกระเทือนถึงกัน ๆ เวลามันพรากกัน ๆ ด้วยการพิจารณา พรากจนหมดโดยสิ้นเชิง ทำยังไงมันก็ไม่เป็น มันเป็นสภาพหนึ่งของมัน ส่วนสมมุติก็ปฏิบัติตามสมมุติไปอย่างนั้น ๆ ก็มีเท่านั้น เรื่องบาปเรื่องบุญอะไรนี้ ธรรมชาติมันผ่านไปหมดแล้ว ไม่มี ก็มี เหลือแต่ธาตุแต่ขันธที่เดินกววนอยู่ในวัฏวนที่เป็นแดนสมมุตินี้เท่านั้น มันเป็นของมันอย่างนั้น

ที่พูดนี้อาออกมาจากเวที ให้มันเห็นชัด ๆ ในเจ้าของไม่สงสัย ไม่ไปถามใคร รู้ชัด ๆ เป็น สนฺทสิญฺญิโก ๆ ประกาศไปในตัวเสร็จ เพราะฉะนั้นท่านผู้ที่ปฏิบัติธรรม รู้ธรรมเห็นธรรม ท่านจึงเชื่อใน สนฺทสิญฺญิโก ของท่าน สนฺทสิญฺญิโก รู้ขึ้นมาจากผลปฏิบัติของท่าน เป็นอย่างนั้นเรื่อย ๆ เรื่องวัฏวนมันเป็นของมันอยู่อย่างนี้ละ เรื่องธาตุเรื่องขันธนี้เรื่องสมมุติมันหมุนไป เช่นเกิดในภพนี้เป็นคน แล้วหายไปเป็นหมาก็ได้ถ้าจิตต่ำ เป็นเทวบุตรเทวดา อินทร์พรหมไปก็ได้ถ้าจิตสูง ถ้าจิตต่ำเสียอย่างเดียวพาไปได้หมดทางต่ำ ต่ำสุดก็ไปได้ มันอยู่ที่ใจ ท่านจึงให้ระวัง

พอหมดสมมุติ หมดบาปหมดบุญหมดอะไรทุกอย่างในจิตใจ เหล่านี้เป็นสมมุติละ เรื่องบาปเรื่องบุญเรื่องอะไรเป็นสมมุติทั้งหมด อยู่ในวงสมมุติ พออันนี้หมดจากใจแล้ว ใจก็เป็นใจ สมมุติก็เป็นสมมุติ เป็นคนละฝั่งตลอดเวลา เรียกว่าเป็นอฐานะ ให้เป็นอื่นไปได้ไปไม่ได้แล้ว ให้มันประจักษ์อยู่ในนั้นซิ พอประจักษ์แล้วพูดอะไรก็ชัดเจน ไม่สะทกสะท้านว่าจะผิดไป เพราะออกมาจากความถูกต้องที่รู้แล้วเห็นแล้วมาพูดจะผิดไปไหน พระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้ว่า สวากขาตธรรม คือออกมาจากความถูกต้องสุดส่วนของพระพุทธเจ้าแล้ว สอนโลกก็เป็นความถูกต้องไปหมด เป็นอย่างนั้นนะ ที่มันผิด เออะอะก็ผิดไปหมด เพราะตัวผิดฝังอยู่ในใจ เออะอะก็ผิด ๆ ชำระออกให้หมดเสียโดยสิ้นเชิงก็หมดปัญหา

จิตนี้ละตัววัฏวน พออันนี้ออกหมดแล้วหมด ก็ยังเหลือแต่ธาตุแต่ขันธติดต้นอยู่ ธรรมดาเหมือนสมมุติทั่ว ๆ ไปจนกว่าจะถึงเวลาของมันเท่านั้นเอง นอกนั้นจะให้ทำอะไรเพิ่มให้มีอะไรขาดกันกับจิตนั้นเรียกว่าไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านสอนไว้ถึงขนาดนั้นนะ และสด ๆ ร้อน ๆ ด้วย ใครปฏิบัติลองดูซินะ จะเถียงพระพุทธเจ้าได้ที่ตรงไหนให้รู้นะ ถ้าขึ้นภาคปฏิบัติแล้วมีแต่หมอบราบ ๆ รู้ตรงไหน พระพุทธเจ้ารู้แล้ว เห็นตรงไหนพระพุทธเจ้าเห็นแล้ว ละตรงไหนพระพุทธเจ้าละเรียบร้อย

แล้ว สอนไว้ถูกต้องแล้ว มันจะทะนงตัวไปไหนคนเรา ก็หมอบเท่านั้นเอง หมอบเลยเทียว เรียกว่าหมอบกับธรรม

ดังที่เราเคยพูดเรื่องนกกระเรียนกับพระอรหันต์เห็นไหมล่ะ นกกระเรียนนั้นมันมา โฉบเอาแก้ว นี่เราพูดย่อๆ เลย เพราะเป็นทางผ่านก็เอามาพูดเฉยๆ พวกเสนาบดีเขาเอา แก้วมาให้เจียรไน คนนั้นเป็นนายช่างแก้ว ช่างเจียรไนแก้ว เขาเอาแก้วมาให้ ผู้นี้เอามือ เปื้อนเลือดไปจับเอาแก้วจากเขา พอดีลูกร่องให้อยู่ในห้องในบ้าน เลยโดดเข้าไปหาลูก แก้วอันนี้ที่มันเปื้อนเลือดอยู่นั้น นกกระเรียนมันนึกว่าเป็นชิ้นเนื้อ มันก็โฉบเอาไปเลย นี่ ท่านเคารพธรรม ฟังซิ ท่านไม่เสียดายชีวิตยิ่งกว่าธรรมนะ เอาตัวอย่างตรงนี้

พอนกกระเรียนมาโฉบปีก โอ้ ตาย ท่านว่า นกกระเรียนโฉบเอาแก้วนี้กลืนเข้าไป แล้ว ตายที่นี้จะทำยังไง ก็เห็นอย่างชัดเขามาเขาก็ต้องถามท่าน ความที่กระทบกระเทือนกับ ชีวิตของสัตว์มันก็มีนี่ จะให้ท่านพูดว่ายังไง เขามาเขาก็ถาม อ้าว แก้วนี้ไปไหน ใครเอาไป ท่านก็ไม่ตอบ ถามท่านท่านก็นิ่ง ว่าท่านเอาหรือ อาตมาไม่ได้เอา ถ้าท่านไม่เอาใครเอาไป ท่านก็ไม่กล้าพูด ถ้าบอกนกกระเรียนเอาไปเขาก็จะฆ่านกกระเรียน แต่ก็เป็นการอันหนึ่ง นะ ถ้าธรรมดามีข้อผูกมัดกันไว้เท่านั้นมันก็ได้ ยากอะไร

คือมันจำเป็นที่จะพูดแล้ว ก็ทำข้อผูกมัดสัญญากัน ตกลงสัญญากันแล้วค่อยบอก ถ้ายังไม่ตกลงไม่บอก ตายก็ยอมตาย อันนี้มีข้อแม้ที่จะออกได้อยู่ก็ออกข้อนั้น ทำสัญญากัน ว่า เอ้า มันจำเป็นจริงๆ ที่จะพูดแล้วคุณต้องปฏิบัติอย่างนั้นๆ ทำข้อตกลงกัน แล้วอาตมา จะบอก เมื่อเขาปฏิบัติตามนั้นแล้วจะบอก ว่านกกระเรียนเอาไปกิน กลืนเข้าไป คุณอย่าฆ่า นกกระเรียนนะ นั่นมีข้อบังคับ แล้วคอยดูเวลามันถ่าย แก้วจะตกออกมาจากนั้นละ แล้ว คุณก็จะได้แก้วจากนกกระเรียน เท่านั้นเรื่องราวก็ไม่เกิดใช้ไหมล่ะ แต่ท่านไม่ได้พูดข้อนี้ เสีย ท่านก็เอาตั้งแต่วิตชีวิตของท่าน ถ้าบอกว่านกกระเรียนเขาก็จะฆ่านกกระเรียนเท่านั้นเอง

สุดท้ายเขาเอาเชือกมารัดคอท่านเลย ท่านก็ยอมตาย รัดคอจนเลือดทะลักออกมา นี่ก็กรรมเหมือนกัน เลือดทะลักตกออกไปโน้นแล้วนกกระเรียนก็มาโฉบเลือดอีกแหละ เขา กำลังโมโหสุดขีดก็เตะนกกระเรียนกลับไปโน้น เตะทีเดียวตายนะ นกกระเรียนตายเลย ท่านก็เลยทำมือเป็นสัญญาณให้คล้ายเชือกออกหน่อย อะไร ให้ดูนกกระเรียนว่ามันตาย หรือยัง ตายไม่ตายยุ่งอะไร มึงอยากตายกับนกกระเรียนหรือ ไปอีกละ ท่านเป็นอรหันต์ ท่านจะมาโกรธอะไร ไม่ใช่อย่างนั้น อยากจะทราบเรื่องนกกระเรียนเป็นยังไง เขาก็ไปจับ เอานกกระเรียนโยนตูมมา นี่ตายไม่ตายก็ดูเอา

ท่านก็นำมาคลี่คลายดู อ้อ ตายชัดเจนแล้ว เอ้อ ทีนี้อาตมาจะบอก แก้วของคุณนั้น นกกระเรียนนี้ไปโฉบเอาที่เขียงของคุณแล้วกลืนเข้าไปในท้อง เพราะฉะนั้นอาตมาจึงไม่ บอก กลัวนกกระเรียนจะตาย แต่มันก็ตกลงบันดาลเป็นอย่างนี้แล้วจึงบอก พอผ่าออกแก้วก็

อยู่ในพวงนกระเรียน นั้นท่านตายท่านก็ยอม เลือดทะลักออกมาท่านยังไม่บอกเลย นั้นท่านเคารพอะไร ท่านเคารพธรรม ท่านไม่ได้เคารพชีวิต ท่านไม่เสียตายชีวิต ท่านเสียตายธรรม เคารพธรรม เรื่องราวมาลงจุดนี้นะ ท่านเคารพธรรม เป็นอย่างนั้นละ ถึงตายก็ตายไปเลย ไม่เห็นมีได้มีเสียอะไรกับเรื่องความเป็นความตาย ธรรมนี้เทิดทูนสุดยอดแล้ว นี่ละเรื่องราว

ที่นี้พอทราบอย่างนั้นแล้วก็ร้องไห้โฮ ขอขมาโทษท่าน เออ เรื่องขมาโทษ อาตมาไม่เอาบาปเอากรรมอะไรกับคุณแหละ อันนี้เป็นโทษแห่งวิภูษะ ท่านว่าฉัน แล้วพระอรหันต์องค์นั้นตั้งแต่วันนั้นท่านไม่เข้าชายคาใดเลย บิณฑบาตได้เท่าไรก็เอาเท่านั้น และไม่ฉันจิ้งหรีดบ้านใด แต่ก่อนเขานิมนต์ไปฉันที่บ้านนี้ ๑๒ ปี บ้านนกระเรียนนี้ เมียเขานั้นละเป็นสำคัญที่เคารพเลื่อมใส ช่างแก้วกระซิบเมียบอกว่า เข้าใจว่าเป็นพระองค์นี้มาเอาแก้วของเรา ทางเมียนี่ โห สะดุ้งเฮือก อย่าพูดอย่างนั้น ว่าฉันเลย เราจะตายจะเป็นบ่อยเขาทั้งครอบครัวก็ยอมให้เป็นสำหรับพระองค์นี้ ท่านไม่เอาเด็ดขาด ตายก็ตาย จมก็จมเถอะนะ ไม่ฟังคำเมียชิว จึงออกมามัดคอพระ ถ้าฟังคำเมียแล้วก็ไม่มีมัดคอ เมียก็ร้องไห้อยู่ภายใน เพราะเห็นผัวตนนั้นใจโหด เอาเชือกมัดคอพระ

ครั้นเวลาตายแล้วเรื่องกระเทือนถึงพระพุทธรเจ้า ท่านก็แสดงภาพิต ๓ บทเข้าไปในคนสามคนนี้ว่า ผู้ทำบาป ท่านรับสั่งออกมาเป็น ๓ บท ผู้ทำบาปตายแล้วตกนรก ก็คือผู้จะฆ่าพระอรหันต์นั้นทำบาป คนนี้ตายแล้วตกนรกจริง ๆ ผู้ทำบุญตายแล้วไปสวรรค์คือเมีย เมียไม่ยินดีด้วยเลยที่ผัวจะฆ่าพระอรหันต์โดยเห็นแก่แก้วเพียงเท่านั้น เมียจิตติดอยู่ที่พระอรหันต์ นี้เรียกว่าผู้ทำบุญ ตายแล้วไปสวรรค์ เมียคนนี้ตายแล้วไปสวรรค์จริง ๆ

มีสามนะ คือผู้ฆ่าพระอรหันต์ก็คือผู้เอาเชือกรัดคอนั้น ตายแล้วตกนรก ผู้ทำบุญคือเมียที่ห้ามผัวไม่อยู่ ตายแล้วไปสวรรค์ ผู้สั่นกิเลสแล้วตายแล้วไปนิพพาน ก็คือพระอรหันต์องค์นั้นไปนิพพาน ก็ท่านเป็นพระอรหันต์นี้ สงเคราะห์เขาถึง ๑๒ ปีนะ ไปฉันให้เขาทุกเช้า ๆ ท่านเมตตา พอถึงวาระสุดท้ายท่านตัดขาดสะบั้นเลย ไม่ว่าจะบ้านใดเรือนใดที่ไหนจะไม่ไปทั้งนั้น เหตุเพราะอย่างนี้เอง ท่านบิณฑบาตได้อะไรท่านก็ฉัน จะไม่เข้าชายคาของบ้านคนเลย ท่านก็นิพพานไปเลยพระอรหันต์องค์นี้

นี่เราพูดถึงเรื่องธรรมมีน้ำหนักมากกว่าชีวิต ตายท่านก็ยอมตาย เรื่องราวเป็นอย่างนั้น ผู้เชื่อธรรมยอมเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เห็นแก่สินจ้างรางวัลโลกามิสใด ๆ ที่จะมีคุณค่ายิ่งกว่าธรรม อย่างพระอรหันต์องค์นั้นตายท่านยอมตายเลย ท่านไม่ยอมให้นกระเรียนตายเอา ตายได้เลย สุดท้ายก็ไม่ตาย เรื่องราวเป็นอย่างนี้ มีมาในแบบในฉบับ เพราะฉะนั้นจึงว่าบาปบุญสุด ๆ ร้อน ๆ นะ ใครอย่าไปหาลบล้างบาป เวลานี้กิเลสมันลบล้างแต่บาป บาปไม่มี ๆ แล้วก็สร้างแต่บาป ๆ บุญไม่มีไม่สร้างบุญ บุญมันก็ไม่อยากทำอยู่แล้ว บาปมันอยาก

ทำทุกวัน มีผู้มาบอกว่าบาปไม่มีมันยิ่งสร้างบาปสนุกใหญ่เลย แล้วสดๆ ร้อนๆ นะสิ่งเหล่านี้ ไม่ได้เหือดได้แห้งได้จืดได้จางนะ บาปบุญพระพุทธรเจ้าทุกพระองค์สอนไว้อย่างสดๆ ร้อนๆ เสมอกันหมด ให้พากันระมัดระวัง วันนี้พูดให้ฟังเป็นคติเครื่องเตือนใจ

วันนี้เช้าหน่อย ไม่ค่อยสายเท่าไร ไม่ค่อยมีเรื่องสกปรกรกรุงรังเข้ามาจน เรา ก็สบาย การพูดการงานนี้เรารู้สึกสบายถ้ามีแต่ธรรมล้วนๆ กล่อมใจผู้ฟังให้สะอาดผ่องใสสงบรวมเย็น ถ้ามีแต่เรื่องพินเรื่องไฟ เรื่องบ้านเรื่องเมือง เช่นการบ้านการเมืองดั่งที่เป็นอยู่เวลานี้ การศาสนารบรอกันยุ่งอยู่เวลานี้ นี่คือพินคือไฟเผาไหม้หัวใจโลกนะ อย่างนี้เป็นเรื่องสกปรก เราพูดจริงๆ ที่เราพูดเกี่ยวข้องกับโลกนี้ คือเราอยู่ในท่ามกลางโลก โลกก็อาศัยเรา เราก็ได้ช่วยเหลือตามกำลังของเรา แต่ความช่วยเหลือมันก็ไม่พ้นที่เรื่องความสกปรกที่เข้ามายุ่งจนได้นั้นแหละ

วันไหนๆ พูดตั้งแต่เรื่องสกปรก เราอดทนระอาใจมากจริงๆ นะ เราพูดจริงๆ เราไม่มีในสิ่งเหล่านี้ ถ้าว่าสะอาดก็เลยไปหมดทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเข้าไปเกี่ยวข้อง แต่เรื่องความสกปรกธาตุชั้นธของเราที่อยู่ในท่ามกลางโลก มันก็เป็นธาตุชั้นธตัวสกปรก โลกทั้งหลายก็เป็นของสกปรกด้วยกัน ความสกปรกต่อสกปรกอยู่ด้วยกันมันก็ต้องหมุ่นกัน อย่างนี้แหละ เราจึงได้พูดถึงเรื่องการบ้านการเมือง การศาสนาที่มันเผากันอยู่เวลานี้ มันก็มีอยู่ หลักเกณฑ์อันดีก็มี แต่มันไม่ยอมยืด มันยืดเอาแต่สิ่งชั่วช้าลามกเข้ามาเผากัน อย่างนั้นแหละ

อย่างศาสนาพระพุทธรเจ้านี้ตำหนิที่ตรงไหน หาที่ตำหนิไม่ได้ มันก็มาหาปลดหาเปลื้อง หาแก้หาไขเอาความสกปรกยัดเข้าไปๆ ศาสนาที่ใสสะอาดก็กลายเป็นความมัวหมอง เกิดเรื่องเกิดราวขึ้นจากความมัวหมองที่เข้าไปโปะศาสนา ที่เป็นของสะอาดเลิศเลอนั้นเองให้เกิดเรื่องเกิดราวอยู่เวลานี้ ทางพระก็เกิดเรื่องเกิดราวทำลายศาสนา ประชาชนก็ทั้งทำลายชาติ ทั้งทำลายศาสนา พระมหากษัตริย์ไปอยู่ในตัวๆ ด้วยความเยอหยิ่งจองหอง ลืมเนื้อลืมตัวนั้นแหละ

ธรรมจึงเตือนเสมอๆ เรายังเตือนเสมอ เราไม่มีฝ้ายได้ฝ้ายเสีย ไม่มีอยู่กับฝ้ายใด เราสอนโลกด้วยความเมตตาสงสารล้วนๆ เพราะฉะนั้นผู้ใดที่เป็นลูกชาวพุทธควรได้สำนึกตัวมองดูหน้าพระพุทธรเจ้าบ้าง กับหน้าเราที่กำลังเป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นมาร จะกลืนบ้านกลืนเมืองด้วยอำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถื่อนๆ ของตน มันต่างกันยังไงบ้างกับหน้าพระพุทธรเจ้า ที่เป็นหน้าแห่งความเมตตาสงสารโลก ครอบโลกธาตุไปหมด ไม่มีมลทินให้สัตว์ทั้งหลายได้รับความเดือดร้อนจากพระเมตตา หรือจากหน้าพระพุทธรเจ้าเลย แต่หน้าพวกเรานี้เป็นหน้ายักษ์หน้าผี หาความเมตตาไม่ได้ มีแต่ความเยอหยิ่งจองหอง อันนี้ละมัน

จะทำลายทั้งเราทั้งส่วนรวม ให้พากันมองบ้าง เราเป็นลูกชาวพุทธด้วยกัน อย่ามีแต่ความเย่อหยิ่งจองหอง

เรื่องศาสนาเราขอยกนิ้วให้เลย ว่าไม่มีอะไรเลิศเกินศาสนา ที่เรานำมาสอนโลก เต็มวันเราไม่อยู่ในวงกรณีพิพาทนะ เราไม่มีฝ่ายนั้นฝ่ายนี้ เราจึงไม่มีคำว่าแพ้ว่าชนะ เรา นำธรรมมาสอนโลก ผิดถูกประการใดเรานำมาสอนโลกๆ อย่างนี้ เราไม่ได้หาเรื่องใส่โลก แล้วจะว่าเรามาเล่นการบ้านการเมืองหาอะไร ธรรมมาชะล้างสิ่งสกปรกที่เรียกว่า การบ้านการเมืองที่เขายกยกกันอยู่เวลานี้ นั่นคือกองสกปรกของคนชั่วที่สร้างขึ้นมาน้ำคือธรรม อันสะอาดมาชะล้าง แนะนำสั่งสอนให้รู้จักผิดถูกชั่วดี ให้ต่างคนต่างแก้ต่างไขถอดถอนและปรับปรุงความดีงามขึ้นมา แล้วก็กลายเป็นความดีงามขึ้นมาในตัวเองและส่วนรวม ตลอดประเทศชาติบ้านเมืองของเราจะเป็นความสงบร่มเย็น เพราะอำนาจแห่งการเชื่อฟังธรรม นำธรรมมาชะล้าง จะเป็นความสงบร่มเย็นสะอาดทั่วหน้ากันไป

ขอให้พี่น้องชาวไทยเราซึ่งส่วนมากมีแต่ลูกชาวพุทธ ขอให้ นำธรรมนี้ไป อย่ามาถืออหังการตาบ้วนน้ำว่าเป็นข้าศึกต่อท่านทั้งหลาย จะผิดทั้งเพ หลวงตาบัวไม่มีพิษมีภัยต่อผู้ใด ผิดถูกบอกตามความผิดความถูกไปโดยลำดับลำดับ ไม่ได้หาเรื่องหาราว ขอให้ยึด นี่เป็นธรรม พระพุทธเจ้า ผิดถูกประการใดพูดตามความผิดถูก ดีบอกที่ดี ชั่วบอกชั่ว นี่คือธรรมเป็น ธรรมชาติที่ตายตัว ไม่เอนไม่เอียง ขอให้ นำธรรมนี้เข้าไปวินิจฉัยใคร่ครวญตัวของเรากับ มหาภัย ท่านว่าอคติ ๔ มันอยู่ในหัวใจของเรานั้นแหละ ให้ไปแยกมันออก และให้มีธรรม อยู่ภายในใจแล้วจะสงบร่มเย็นกันไป

นี่เราก็กัดธรรมไว้กับบรรดาพี่น้องทั้งหลายก่อนที่เราจะตาย เราตายนี้เราไม่ได้ตาย ไปด้วยความบาดหมางกับผู้ใด กับชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ กับโจรमारผู้ใดเลย เรา เติบโตขึ้น อยากจะให้เป็นคนดีบคนดี มีความสุขความเจริญด้วยอำนาจแห่งธรรมที่นำมาสอน ทั้งนี้ ไม่ใช่เป็นอย่างอื่น จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้นำไปพิจารณา อย่าเย่อหยิ่งจองหอง กัดกันเหมือนหมูเหมือนหมา ความรู้วิชาเรามันกลายเป็นความรู้วิชาของหมาไป แล้วกัดกัน เหมือนหมามันก็เลวกว่าหมา อย่างนำมาใช้ในวงมนุษย์

ยิ่งผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมาหลายๆ และเป็นผู้ปกครองชาติ-ศาสนาโดยลำดับลำดับแล้ว ควรจะพิจารณาตนให้ดี ก่อนจะนำออกใช้สิ่งใด จะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือเป็น ความเสียหายแก่ส่วนรวมให้พิจารณาเสียก่อน อย่าเอาแต่อำนาจบาตรหลวงป่าๆ ถิ่นๆ มาแสดงโดยถ่ายเดียว โดยสำคัญตนว่าใหญ่กว่าเพื่อน ใหญ่กว่ามนุษย์ทั้งเพ ใหญ่กว่าเทวบุตรเทวดา แล้วมันจะจมลงไปในสถานที่คนดีทั้งหลายเขาไม่ไปนั่นแหละ คือนรก คนดีเขาไม่ไป แต่คนชั่วตัวทงนงมันจะลงแน่ๆ ไม่ต้องสงสัย

ใครจะไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้าเหยียบไม่ลง ธรรมอยู่กับพระพุทธเจ้าเต็มพระองค์
ใครจะไปเหยียบหัวพระพุทธเจ้าลงมันก็เท่ากับเหยียบหัวเจ้าของนั่นแหละ ไปดูถูกเหยียด
หยามธรรม ดูถูกเหยียดหยามพระพุทธเจ้าก็เหยียบหัวเจ้าของลงนั่นละ ให้พากันจำให้ดีนะ
เอาละพอ

เราก็คงงุนงงๆ พอดีเขานิมนต์ไว้แล้ว เมษาวันที่ ๙ เขาจะมีงานที่กรุงเทพฯ เรา
อาจจะได้ลงไปวันที่ ๗ หรือที่ ๘ ถึงกรุงเทพฯ วันที่ ๙ ก็เป็นงานเขา แต่ไม่ใช่งานฉันนะ ไป
งานธรรมดา จนสิ้นเดือนเมษาถึงจะได้กลับมา ถ้าไปแล้วมันไม่ว่าง
ทองคำวันนี้ได้ ๑๒ สตางค์

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz